

ÁGH ISTVÁN

Nappali álmom

Halott barátok emlékére

Mostanában olyan hosszú a nappal,
a régi már kétszer is beleférne,
mégis kevesebb órát töltök ébren,
mint amennyit a világosban alva,
álmom talán az Isten büntetése,
mert drága ajándékát elpazarlom,
hát megvalósul végül a gyerekkor
sötét képzelme, pokla voltaképpen.

Mintha elfekvő kapkodna az ágyon
fogódkodóért, s ha nincs más segítség,
fognám a fényt a tövén, de a végén
lógó, szakadt cérnaszálat babrálom,
álmotagon, és akár mint az árva
kisdéd, ki belemerül önfeledten
keze dolgába, s még akkor is innen
játszik, mikor eljutott odaátra.

Míg arra várnék, járja át gyűrődött
testem a vér, már indulnak a tárgyak,
mintha valami fényeres káprázat
közeledtére rándulna a bőröm,
s majd égő viszketése kiüt rajtam,
eléri lágy részeimet a zagyva
mákony, és fölszáll szívemből agyamba
egy csöpp halál, és visszhangozva pukkan

lecsapva mindent, kiég, mint a villany-
körte szokott fölöttem, e sötétség
mégis ijesztőbb minden más sötétnél,
mintha világ aludna ki miattam,
s az úri éj áthatja és föloldja
csontjaimat, s borzasztó hiányérzet
áll a szívbe, s minden lélegzetvétel
a fulladás iszonyatát sípolja.

Ez már nem is az Isten büntetése,
inkább kegyetlen túlélő gyakorlat,
hogy majd ne fájjon, ami azon túl van,
miközben érzéseim emlékével
fölfoghatom semmivé süllyedésem,
még evilági tudattal, különben
hogyan is látnám némaságba süppedt
halottaim, akik felém se néznek.